

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **E. V.**
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Miroslavem Silovským
sídlem Karlova 211/5, Plzeň

proti
žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**
sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 22. 10. 2019,
č.j. 191/2019-NBÚ/07-OP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 22. 10. 2019, č.j. 191/2019-NBÚ/07-OP (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalované a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2019, č.j. 73279/2019-NBÚ/P (dále jen „rozhodnutí I.stupně“), kterým žalobkyni zrušil platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Tajné“ číslo X, neboť žalobkyně jakožto držitelka osvědčení přestala splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění účinném do 11. 3. 2020 (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“). V důsledku výše uvedeného zaniklo také osvědčení fyzické osoby pro cizí mocnost pro stupeň utajení NATO SECRET č. X. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí I.stupně v části výroku o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň „tajné“ číslo X.

Žaloba

2. Žalobkyně rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Tajné“ číslo X považuje za nezákonné a tvrdí, že byla zkrácena na svých právech. Žalobkyně, nerozporuje fakt, že řídila osobní automobil pod vlivem alkoholu, k čemuž se také doznala a byl jí pravomocně uložen trest pokuty a zákazu činnosti. Žalobkyně nesouhlasí s hodnocením způsobení dopravní nehody a údajným ujetím z místa činu, odmítá, že by jakkoli od nehody ujížděla, pouze se pokusila dostat z prostoru nehody na místo, kde by mohla bezpečně odstavit svůj automobil a dále řešit předmětnou událost. Že se v místě nehody pohybovala hlídka Policie ČR je věcí náhody a nelze konstatovat, že bez její přítomnosti by žalobkyně měla v úmyslu nehodu zatajit. Nic takového ani nebylo prokázáno a v daném případě jde pouze o subjektivní a nepodložený názor žalovaného.
3. Žalobkyně rozporuje, že by pod vlivem alkoholu nastoupila do zaměstnání. Do zaměstnání nenastoupila, což prokazuje také skutečnost, že Agentura vojenského zdravotnictví věc odložila, jelikož žalobkyně výkon pracovní činnosti neprováděla, ani se k němu nechystala, dostavila se pouze za účelem omluvy a zajištění svého zástupu, tudíž nenaplnila skutkovou podstatu přestupkového jednání.
4. Dle žalobkyně nelze akceptovat závěr, že samotnou existenci či neexistence nějakého jednání může žalovaný vykládat jiným způsobem než veškeré další správní úřady, potažmo orgány činné v trestním řízení. Opačný přístup by znamenal, že účastníku je k tíži přičítán skutek, který se vůbec nestal. Žalobkyni nelze přičítat k tíži to, že se dostavila do místa zaměstnání, aby za sebe sjednala adekvátní zástup a neohrozila tak hladký průběh zdravotnické péče.
5. Z odůvodnění rozhodnutí I.stupně vyplývá, že kritériem pro rozhodování byl souhrn jednotlivých jednání žalobkyně. Uvedený souhrn trpí dle žalobkyně zásadní vadou v tom smyslu, že zahrnuje taktéž skutek, který se vůbec nestal. Právě z toho důvodu jsou napadená správní rozhodnutí nezákonná. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.7.2013, č.j. 7 As 49/2013-28 podle kterého pokud správní orgán shledal více skutkových důvodů pro existenci bezpečnostního rizika, musí být z jeho rozhodnutí patrné, zda závěr o bezpečnostním riziku obстоjí ve vztahu ke každému skutkovému důvodu, nebo alespoň některým z nich, samostatně, takže případné odpadnutí části z nich na celkovém závěru nic nezmění, anebo zda uvedené skutkové důvody, resp. část z nich, tvoří bezpečnostní riziko pouze proto, že existují současně a jsou prokázány skutkově. Pakliže žalovaný shledává jednání žalobkyně ve svém souhrnu společensky velice nebezpečným, z čehož vyvozuje závěr o naplnění bezpečnostního rizika, uvedený souhrn jednotlivých jednání nemůže ve světle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu obstát, a to z toho důvodu, že z jednotlivých jednání, se minimálně jedno nestalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Neexistence takového jednání způsobuje rozpad uvedeného souhrnu na jednotlivosti, které ale žalovaný nevyhodnotil jako potenciálně způsobilé naplnit skutkovou podstatu bezpečnostního rizika.

6. Žalobkyně si je vědoma, že v některých případech pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Takto tomu může být pouze tehdy, pokud taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění, a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení. Předestřenou úvahu však nelze použít za situace, kdy skutková zjištění vyplývají z rozhodnutí jiných orgánů veřejné správy nebo samosprávy - v projednávaném případě z rozhodnutí vojenské policie a ředitele Agentury vojenského zdravotnictví.
7. Žalovaný porušil své povinnosti při hodnocení důkazů, když nehodnotil každý důkaz samostatně a následně všechny v jejich souhrnu, neposuzoval důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně, nehodnotil věrohodnost tvrzení podaných v neprospěch žalobkyně a nedostál své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To vše v rozsahu nezbytném pro soulad jeho rozhodnutí se zásadami správního řízení, mimo jiné se zásadou ochrany oprávněných zájmů žalobkyně. V projednávaném případě je oprávněným zájmem žalobkyně držet osvědčení a požívat z této držby plynoucí práva a projednání její věci před úřadem transparentním způsobem tak, aby rozhodnutí v její věci bylo přezkoumatelné a všechny okolnosti byly řádně hodnoceny. Žalovaný nehodnotil ve prospěch žalobkyně všechny ty skutečnosti a důkazy, které prokazují její schopnost utajovat informace. Takové skutečnosti dlouhodobě existují a mimo jiné se podílely na tom, že žalobkyně byla několikrát oceněna významnými poctami. Jako zjevný příklad pochybení žalobkyně uvádí, že žalovaný náležitě neprovéřoval, zda se za sebe žalobkyně pokusila sjednat zástup v zaměstnání. V případě, že by žalovaný tuto záležitost podrobil detailnímu zkoumání, musel by ze svědeckých výpovědí svědků, případně z údajů poskytnutých mobilním operátorem zjistit, že předmětného dne po 19h došlo k opakovanému pokusu o telefonický kontakt z privátního mobilního telefonu P. na taktéž privátní mobilní telefon J.F., a to právě z důvodu sjednání zástupu.
8. Žalovaný tvrdí, že není vázán rozhodnutími jiných orgánů státu a je plně v jeho kompetenci samostatně rozhodnout, zda v chování účastníka řízení bezpečnostní riziko spatřuje či nikoli. Taková tvrzení považuje žalobkyně za bezpečnostní riziko ze strany žalovaného, který svým zjednodušeným konstatováním staví své pravomoci nad ústavní pořádek a právní řád České republiky. Akceptování výše citovaného závěru žalovaného by ve své podstatě znamenalo nutnost rezignovat na základní zásady jakéhokoli řízení před orgány veřejné správy, na zásadu zákonnosti, zásadu přezkoumatelnosti, zásadu rovnosti účastníků řízení i na zásadu legitimního očekávání. Uvedenou argumentaci žalovaného nelze připustit a akceptovat už s ohledem na ochranu veřejného zájmu.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný po vyhodnocení všech shromážděných podkladů konstatoval, že žalobkyně nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti dle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, neboť se u její osoby vyskytuje bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) téhož zákona, za které lze považovat chování, které má vliv na důvěryhodnost

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace. Naplnění skutkové podstaty citovaného bezpečnostního rizika žalovaný shledal v nezodpovědném chování žalobkyně, kdy řídila automobil pod vlivem alkoholu, způsobila dopravní nehodu, od které ujela, a následně pod vlivem alkoholu nastoupila do zaměstnání. Jednání žalobkyně ve svém souhrnu žalovaný označil za společensky velice nebezpečné, jelikož mohla pod vlivem návykové látky ohrozit život nebo zdraví ostatních osob anebo způsobit značnou škodu na majetku. Při posuzování, zda je předmětné jednání žalobkyně bezpečnostním rizikem, Úřad přihlédl ke kritériím uvedeným v § 14 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací.

10. V napadeném rozhodnutí ředitel Úřadu ve shodě s Úřadem a s rozkladovou komisí dospěl k tomu názoru, že shromážděný spisový materiál umožňuje učinit v posuzované věci závěr, že u žalobkyně existuje bezpečnostní riziko ve smyslu dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací. Jednání žalobkyně, kdy požívala alkohol, ačkoli si byla vědoma, že má nastoupit noční službu v nemocnici, a poté řídila osobní automobil, kterým způsobila dopravní nehodu, naplňuje skutkovou podstatu bezpečnostního rizika dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona. Toto jednání nemůže omluvit ani tvrzení žalobkyně, že si jela pouze „osobně vyřídit zástup“, jelikož tak mohla učinit telefonicky a s dostatečným předstihem, popř. mohla k přepravě do nemocnice použít hromadnou dopravu, či taxislužbu. Žalobkyně především vůbec neměla začít požívat alkohol, protože věděla, že má vykonávat lékařskou službu. Ředitel Úřadu vyslovil názor, že toto zcela nepřijatelné a iracionální chování může ovlivnit schopnost žalobkyně utajovat informace, jelikož obdobným způsobem se může zachovat i v oblasti utajovaných informací. Žalobkyně nejednala ani v souladu s povinností stanovenou zákoníkem práce, a to nevstupovat pod vlivem alkoholu na pracoviště.
11. Žalovaný totožně s napadeným rozhodnutím zdůrazňuje, že smyslem bezpečnostního řízení o zrušení platnosti osvědčení je posouzení, zda určité jednání zakládá důvodné riziko ohrožení zájmů České republiky specifikovaných v § 2 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací v případě, že by držiteli osvědčení fyzické osoby byl dále umožněn přístup k utajovaným informacím. Právní úprava ochrany utajovaných informací je z důvodu ochrany bezpečnostních zájmů České republiky založena na principu vyloučení jakýchkoli pochybností o bezpečnostní spolehlivosti té které fyzické osoby. Zákon o ochraně utajovaných informací plní především preventivní funkci - tedy předchází zneužití utajovaných informací tím, že přístup k nim umožní pouze takovým osobám, které je možno bez pochyb označit za bezpečnostně spolehlivé. Pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti dle judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje toliko podezření či určitá míra pravděpodobnosti k tomu, aby příslušná skutková podstata bezpečnostního rizika byla naplněna. Na základě informací shromážděných v průběhu řízení lze mít důvodnou pochybnost o bezpečnostní spolehlivosti žalobkyně. Žalovaný je přesvědčen, že spisový materiál obsahuje takové informace o chování žalobkyně, které naplňují skutkovou podstatu bezpečnostního rizika dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací.
12. K námitce žalobkyně, že je jí k tíži přičítán skutek, který se nestal, se již žalovaný srozumitelně a podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný vyzdvihuje, že bezpečnostní řízení je řízením svého druhu, v jehož rámci se uplatňují zvláštní instituty, speciální podkladové materiály a postupy při jejich získávání, nakládání s nimi, což je dáno významem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

chráněného zájmu. Žalovaný pak v každé jednotlivé věci, dle konkrétních zjištění, zvažuje, zda ta která osoba splňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti, či nikoli. Smyslem bezpečnostního řízení je ověřit, komu přiznat mimořádné oprávnění seznamovat se s utajovanými informacemi. Bezpečnostní řízení není ovládáno zásadou „in dubio pro reo“, naopak je postaveno na principu vyloučení jakýchkoli pochybností o bezpečnostní spolehlivosti toho kterého účastníka bezpečnostního řízení. Na rozdíl od trestního řízení či řízení o přestupku je v bezpečnostním řízení rozhodováno pro futuro, jelikož účelem zákona o ochraně utajovaných informací není trestat pochybení při ochraně utajovaných informací, nýbrž jim předcházet. Stát má bezpochyby právo na to, aby k utajovaným informacím měly přístup pouze osoby, které splňují podmínku bezpečnostní spolehlivosti, neboť tím chrání svůj zájem v této oblasti. Žalovaný neposuzoval jednání žalobkyně z pohledu přestupkového práva, ale z pohledu zákona o ochraně utajovaných informací - tedy hodnotil, zda žalobkyně i nadále splňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti.

13. Žalobkyně žádným způsobem nezpochybnila důvěryhodnost spisového materiálu shromážděného v průběhu řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby. Tento materiál neumožňuje učinit jiný závěr, než že žalobkyně požívala alkohol, ačkoli si byla vědoma, že má nastoupit noční službu v nemocnici, a poté řídila osobní automobil, kterým způsobila dopravní nehodu; pod vlivem alkoholu též vstoupila na pracoviště. Jiný alternativní děj se ze shromážděného spisového materiálu nepodává. Ostatně žalobkyně sama jinou pravděpodobnější skutkovou verzi, než tu, která se podává ze spisového materiálu, nepředložila, toliko opakovaně popírala, že by ujížděla z místa dopravní nehody, a namítla, že neprováděla výkon pracovní činnosti.
14. Žalovanému nezbyvá než zopakovat, že existence bezpečnostního rizika je u žalobkyně doložena shromážděným spisovým materiálem, nesouhlas žalobkyně s touto konstatací není s to změnit závěr žalovaného o bezpečnostní nespolehlivosti její osoby. Žalovaný je přesvědčen, že spisový materiál obsahuje jednoznačné a přesvědčivé informace o chování žalobkyně, které naplňuje skutkovou podstatu bezpečnostního rizika. Závadové chování popsané v napadeném rozhodnutí má nepochybně významný vliv na důvěryhodnost žalobkyně a může ovlivnit její schopnost utajovat informace.

Obsah spisu

15. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný vydal žalobkyni dne 24. 8. 2018 osvědčení fyzické osoby číslo: X, stupeň utajení Tajné, s platností od 24. 8. 2018 do 23. 8. 2025.
16. Dne 14. 12. 2018 bylo žalovanému zasláno sdělení o tom, že žalobkyně byla šetřena pro podezření z přestupku v dopravě dle § 125c odst. 1 písm. b), d), k) a 125c písm. i) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Tohoto přestupku se mohla dopustit dne 2. 9. 2018 tím, že v 16:40 hod jako řidič motorového vozidla pod vlivem požitého alkoholu nezvládla řízení, najela vpravo mimo vozovku, kde došlo ke střetu s betonovými sloupky a žalobkyně z místa dopravní nehody ujela. Následně byla zastavena policejní hlídkou a v 16:42 hod. vyzvána k provedení orientační dechové zkoušky, jejímž výsledkem byla hodnota 2,01 promile, při opakované zkoušce v 16:50 hod byla naměřená hodnota 2,1 promile. Žalobkyně se po výzvě odmítla podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Žalobkyni byl na místě zadržen řidičský průkaz.

17. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 20. 12. 2018 vyplývá, že na základě údajů zjištěných v průběhu ověřování podle § 110 zákona o ochraně utajovaných informací bylo navrženo zahájit s žalobkyní, která byla držitelem platného osvědčení č. X pro stupeň Tajné, řízení o zrušení platnosti tohoto osvědčení v souladu s § 101 zákona o ochraně utajovaných informací. Dne 30. 11. 2018 bylo žalovanému doručeno sdělení, že žalobkyně byla šetřena pro podezření z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 TZ a věc byla předána ke kázní. Žalobkyně se 2. 9. 2018 dostavila v 19:00 hod do zaměstnání lékaře po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů. Policejní hlídkou byla vyzvána k dechové zkoušce, se kterou souhlasila a při které jí byla naměřena hladina alkoholu v krvi 1,61 promile v 19:49 hod a hodnota 1,64 promile v 19:55 hod. Následně se dobrovolně podrobila lékařskému vyšetření, při kterém byla zjištěna hodnota alkoholu v krvi 1,38 promile v 20:30 hod a po půl hodině hodnota 1,29 promile. Bylo zjištěno, že se žalobkyně dostavila na pracoviště, kde měla v době od 19:00 hod do 7:00 hod plánovanou službu, ale samotný výkon pracovní činnosti žádným způsobem neprováděla, tudíž nemohla naplnit skutkovou podstatu daného trestného činu. Bylo zjištěno, že se dostavila za účelem omluvy a zajištění svého zástupu
18. Dne 27. 12. 2018 vydal žalovaný oznámení o zahájení řízení podle § 101 zákona o ochraně utajovaných informací.
19. Ve spise jsou založeny doklady, týkající je jednání žalobkyně dne 2.9.2018.
20. Z úředního záznamu ze dne 2. 9. 2018 vyplývá, že hlídka z prostoru křižovatky uslyšela hluk odpovídající dopravní nehodě. V prostoru křižovatky hlídka viděla dva muže, kteří na hlídku spontánně křičeli: „Odjela tímto směrem!“. Hlídka se ukazovaným směrem vydala a spatřila vůz žalobkyně, které bylo zastaveno předepsaným způsobem před domem a jevílo známky poškození. Dechová zkouška u žalobkyně naměřila nejdříve hodnotu 2,01 promile a následně 2,10 promile alkoholu. Žalobkyně v době nehody hlídce na místě sdělila, že okolo 16:00 hodiny vypila společně s kamarádkou jednu láhev vína. K jízdě uvedla, že jede ze svého trvalého bydliště do práce do FN Lochotín na noční směnu. Svědci na místě uvedli, že žalobkyně nezvládla řízení a vyjela ze silnice, narazila do betonových sloupků, následně se měla vydat dál po ulici Na Roudné, když v tom už byla na místě hlídka. Z oznámení o zadržení řidičského průkazu a potvrzení o zadržení řidičského průkazu vyplývá, že žalobkyni byl 2. 9. 2018 zadržen řidičský průkaz. Z lékařské zprávy ze dne 2. 9. 2018, 17:40 hod vyplývá, že žalobkyně odmítla odběr krve, ale vykazuje zjevné známky požití alkoholu.
21. Z úředního záznamu ze dne 2. 9. 2018 vyplývá, že dne 2. 9. 2018 přišel prostřednictvím systému MAJ9K na OOP Plzeň 1 poznatek ze strany DI Plzeň, že byla řešena dopravní nehoda žalobkyně, u které byl proveden test na přítomnost alkoholu s výsledkem okolo 2 promile. Dále uvedli, že žalobkyně měla být zaměstnána jako doktorka ve FN Lochotín a že dne 2. 9. 2018 má mít noční směnu a že i přes upozornění, že v tomto stavu nemůže své zaměstnání vykonávat, je možné, že do zaměstnání nastoupí. Na místo byla vyslána hlídka, která kontaktovala lékařský personál. Hlídkou bylo v ordinaci zjištěno, že chod ordinace zajišťuje žalobkyně a L. P. Žalobkyně byla vyzvána k dechové zkoušce a její hodnota v 19:49 hod byla 1,61 promile, v 19:55 hod jí bylo naměřeno 1,64 promile. Žalobkyně hlídce uvedla, že pila naposledy kolem 12:00 hod se svou kamarádkou a vypila cca jednu lahev alkoholu o objemu 0,7l. Také uvedla, že měla dopravní nehodu pod vlivem alkoholu, ke které se nevyjádřila, pouze uvedla, že jí policisté neřekli, že nemůže do práce. Uvedla, že do zaměstnání nastoupila v 19:00 hod a směna ji měla skončit v 7:00 hod. P. uvedla, že byla

na oddělení spolu s žalobkyní od 19:00 hod, kdy se jí nejevila jako opilá. Hlídka zjistila, že žalobkyně se vyjadřuje zřetelně, nemá problémy s gestikulací, má jistý krok, pouze z ní byl cítit nepatrný zápach alkoholu. Žalobkyně se hlídky dotazovala, proč danou věc řeší a neuvědomovala si závažnost svého jednání, celou věc zlehčovala. Hlídka v dané věci vyrozuměla zastupujícího primáře příslušného oddělení. Následně byla žalobkyně převezena na polikliniku, kde se podrobila lékařskému vyšetření s opakovaným odběrem krve.

22. Z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 2. 9. 2018 vyplývá, že delikt měl být spáchaný v 16:40 hod, žalobkyně uvedla, že v 16:00 hod požila 2 dcl vína, žalobkyně odmítla odběr krve. Z oznámení o přestupku ze dne 30. 9. 2018 vyplývá, že žalobkyně se podrobila dechové zkoušce a bylo jí naměřeno celkem 2,01 g/kg alkoholu u prvního měření a 2,1 g/kg alkoholu u druhého měření, odběr vzorku krve po výzvě odmítla.
23. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 6. 9. 2018 vyplývá, že žalobkyně k výkonu zaměstnání pod vlivem alkoholu odmítla vypovídat, jelikož se necítila psychicky dobře. Dne 3. 10. 2018 byla žalobkyně vyslechnuta již jako osoba podezřelá. Z protokolu o tomto výsledku vyplývá, že žalobkyně uvedla, že přišla do zaměstnání v 19:00 hodin, ale necítila se dobře a bylo jí jasné, že směnu nezvládne. Žalobkyně řekla toto P. a domlouvaly se, jak to vyřeší, neřekla jí, že je pod vlivem alkoholu, pouze, že se necítí dobře, poté přišli policisté. Žalobkyně uvedla, že do zaměstnání vlastně nenastoupila, ani je nijak nevykonávala, neboť se v čase od svého příchodu do kontroly policisty snažila vyřešit svůj zástup, o tom mluvila také s P. Do zaměstnání přišla pouze proto, aby se omluvila. K nástupu do služby se přihlašuje do počítačového systému, což v daný den neudělala, ani v této době nenaplňovala náplň svého zaměstnání (popis obrazové dokumentace, RTG snímků, CT vyšetření). Žalobkyně byla v době kontroly policisty v pracovním oblečení, na košili měla svou vizitku. Převlékla se, neboť měla svůj civilní oděv znečištěný, protože při cestě do zaměstnání upadla a ušpinila se. Žalobkyně uvedla, že 2. 9. 2018 v době kolem 15-16 hodiny vypila asi tři skleničky sektu o objemu 2 dcl, jinak nic jiného nepila.
24. Z úředního záznamu ze dne 3. 10. 2018 vyplývá, že po výsledku žalobkyně a podpisu protokolů její zástupce mimochodem zmínil, že je žalobkyně vojákem z povolání. Žalobkyně pouze sdělila, že je to pravda, ale více k tomu neřekla. Uvedla, že její nevolno. Nijak nevysvětlila, proč toto policejnímu orgánu nesdělila dříve, ačkoliv již dne 6. 9. 2018 podávala k věci vysvětlení, ale jako svého zaměstnavatele uvedla pouze FN Plzeň. K věci vypovídat odmítla.
25. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 3. 10. 2018 vyplývá, že žalobkyně uvedla, že se dobrovolně podrobila lékařskému vyšetření, ale odmítla odběr krve. Dále uvedla, že v daný den od 10:30 hod do cca 15 hod požívala alkohol, pila sekt Bohemia a vypila celou lahev o obj. 0,7 l. Jiný alkohol nepožila. Uvedla, že se jednalo o zkratové jednání, kterého lituje, před jízdou na sobě nepociťovala vliv požitého alkoholu.
26. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 22. 10. 2018 vyplývá, že M. uvedl, že mu 2. 9. 2018 kolem 20:00 hod telefonovala žalobkyně a předala mu k hovoru příslušníka policie, který mu sdělil problém a požadoval zajištění chodu pracoviště. K přihlašování lékařů do systému uvedl, že se zde lékař přihlašuje pod svým jménem a heslem pouze k provedení výkonu u konkrétního pacienta, systém neslouží ke kontrole službu konajících lékařů, zda jsou v zaměstnání a podobně. Slouží k evidenci jednotlivých úkonů

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

konkrétním lékařem. Zda byla žalobkyně do systému přihlášená, není on ze své pozice schopen zjistit, ale neví o tom, že by provedla jakýkoliv úkon s pacientem. Že by mohla žalobkyně při výkonu přímo ohrozit zdraví nebo život pacienta nehrozí, nemá v náplni práce výkony přímo v těle pacienta, ale pouze provádí diagnostiku a vyhodnocování zdravotního stavu dle obrazové dokumentace, při výkonu diagnostiky ve směně nemají lékaři ani možnost předepisovat pacientům léky. K osobě žalobkyně uvedl, že jde o zkušenou lékařkou s dlouholetou praxí, se kterou nebyly žádné problémy. Vzhledem k tomu, že se jedná o vojáka z povolání, byla v minulosti opakovaně vyslána s armádou na zahraniční mise v Afganistánu.

27. Z podání informací FN Plzeň ze dne 29. 10. 2018 vyplývá, že 2. 9. 2018 bylo do klinického informačního systému WinMedicalc provedeno přihlášení v 19:23 hod pod přihlašovacím jménem žalobkyně. Pod tímto jménem ale nebyl v předmětnou dobu proveden žádný záznam ani prohlížení klinických událostí.
28. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 27. 11. 2018 vyplývá, že žalobkyně uvedla, že si toho vzhledem k časové prodlevě moc nepamatuje, ale ten den vypila jednu možná dvě skleničky sektu, přesné množství si nepamatuje. Projevila lítost se svým jednáním.
29. Ze zprávy Městské policie Plzeň vyplývá, že žalobkyně má jeden záznam přestupkového jednání dle § 125v odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ze dne 8. 9. 2015, věc byla vyřešena blokovou pokutou ve výši 200 Kč. Ze zprávy Úřadu městského obvodu Plzeň 2 vyplývá, že žalobkyně nebyla zdejší komisí v minulosti projednávána za přestupek. Ze zprávy podané Agenturou vojenského zdravotnictví vyplývá, že žalobkyně pracuje na pozici Starší lékař-specialista Oddělení specialistů 7. Polní nemocnice Agentury vojenského zdravotnictví. Pracovní morálka žalobkyně je na velmi dobré úrovni a její působení ve funkci hodnotí pozitivně, mezi kladné stránky žalobkyně patří zodpovědnost a spolehlivost. Nejsou známy skutečnosti, které by nasvědčovaly, že žalobkyně nadměrně konzumuje alkoholické nápoje či užívá omamné a psychotropní látky, taktéž nebyly zaznamenány projevy agresivního či násilnického chování. Chování žalobkyně nijak nevybočuje od platných norem a standardů a neprojevuje žádné psychické obtíže, které by negativně ovlivňovaly výkon její další služby. Žalobkyně byla šetřena pro podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 TZ a tato věc byla postoupena ke kázeňskému projednání, v době podání zprávy nebylo o věci rozhodnuto.
30. Z usnesení poznamenaného do spisu ze dne 11. 1. 2019 vyplývá, že ředitel Agentury vojenského zdravotnictví odložil projednávání přestupku ve smyslu § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že měla vykonávat ve stavu vylučujícím způsobilost, který si sama přivodila vlivem návykové látky, zaměstnání, při kterém mohla ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. V rámci šetření bylo zjištěno, že žalobkyně se dostavila na pracoviště, ale samotný výkon pracovní činnosti žádným způsobem neprováděla, ani se k němu nechystala, proto nemohla být naplněna skutková podstata přestupkového jednání.
31. Z příkazu Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 28. 1. 2019 vyplývá, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b), d), k), a písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila 2. 9. 2018 v 16:40 hod tím, že jela v obci Plzeň v ulici Na Roudné osobním vozidlem, vlivem požitého alkoholu nezvládla řízení vozidla, kterým najela mimo vozovku, kde došlo ke střetu pravé přední části vozidla

s betonovými sloupky. Žalobkyně byla následně zastavena hlídkou Policie a v 16:42 vyzvána k provedení orientační dechové zkoušky na alkohol, který vykázal pozitivní hodnotu 2,01 promile, v 16:50 hod byla provedena opakovaná dechová zkouška, kdy přístroj vykázal hodnotu 2,1 promile. Žalobkyně se odmítla podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Na majetku Správy veřejného majetku Plzeň byla způsobena škoda ve výši 6.200 Kč, která byla ze strany žalobkyně uhrazena. Za spáchání přestupku byl žalobkyni uložen trest pokuty ve výši 50.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Žalobkyně se vzdala práva na odvolání.

32. Z protokolu o pohovoru, který byl sepsán žalovaným dne 2. 4. 2019, vyplývá, že žalobkyně uvedla, že se jí několikrát stalo, že překročila rychlost, jednou nebyla připoutána a jednou byla pokutována za nesprávné parkování, kázeňsky byla trestána v tomto roce poprvé. K rozdílným výpovědím v rámci přestupkového řízení ve vztahu k množství požitého alkoholu uvedla, že si nepamatuje, která varianta odpovídala skutečnosti. Ten den pila s kamarádkou, se kterou se dlouho neviděla, ta na návštěvu přinesla dvě lahve, které společně vypily. Vypila tedy určitě 0,7 l sektu. Daného dne jela do práce dříve, aby si stihla zajistit zástup, nechtěla věc řešit po telefonu, proto jela osobě. Žalobkyně uvedla, že šlo o zkratové jednání a projevila lítost. Z nehody nechtěla ujíždět, bylo potřeba, aby zajela autem ke straně, že ji policista zastavila až zhruba 200 m od místa nehody, nebyl úmysl ujet. Žalobkyně uvedla, že neví, proč při podání vysvětlení dne 3. 9. 2018 uvedla, že „v pravotočivé zatáčce nezvládla řízení, vjela na pravou krajnici, kde došlo k poškození pneumatiky, čímž se vozidlo stalo neovladatelné a narazila do betonových sloupků“, vozidlo bylo normálně ovladatelné. Žalobkyně zdůraznila, že práci nevykonávala ani ji vykonávat nechtěla. Že je ve špatném psychickém stavu po nehodě oznámila primáři nemocnice, ale své zaměstnání nemá problém vykonávat, i když se necítí psychicky dobře. Žalobkyně uvedla, že nevěděla, že má povinnost uvést, že je vojákem z povolání, ani že má povinnost ohlašovat, že jí bylo sděleno podezření z přčinu ohrožení pod vlivem návykové látky. Dále uvedla, že se převlékla, jelikož měla zaprášené kalhoty a svetr, byla oblečená v kraťasech a kečkách, což nepovažuje za vhodné oblečení, ve kterém by se měla pohybovat po nemocnici, vyloženě neupadla, ale nevypadala upraveně. Žalobkyně se 2. 9. 2018 přihlásila do systému WinMedicalc, kdy jedním z důvodů bylo, aby viděla rozpis ostatních lékařů. Na to spustila počítač, kde jsou na ploše všechny potřebné ikonky s informacemi, jednou z ikonek je i WinMedicalc, tuto ikonu otevřela automaticky a automaticky zadala také heslo. Ale k žádným výkonům se žalobkyně nedostala ani žádné neprováděla.
33. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 7. 2019, č.j. 73279/2019-NBÚ/P byla žalobkyni zrušena platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň „Tajné“ číslo X, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona, tedy chování, které má vliv na důvěryhodnost účastníka řízení a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace. Naplnění skutkové podstaty tohoto bezpečnostního rizika žalovaný spatřuje v nezodpovědném chování žalobkyně, kdy řídila automobil pod vlivem alkoholu, způsobila dopravní nehodu, od které ujela, a následně pod vlivem alkoholu nastoupila do zaměstnání. Jednání žalobkyně ve svém souhrnu shledává žalovaný společensky velmi nebezpečným. Žalovaný zdůraznil, že není vázán rozhodnutím jiných orgánů. Žalovaný přihlédl k tomu, že se žalobkyně jednání dopustila úmyslně a v nedávné době. Bylo

prokázáno, že žalobkyně vědomě usedla ve stavu těžké opilosti za volant a způsobila dopravní nehodu, u které bezprostředně nezastavila a pokračovala v jízdě až do zastavení svého vozidla Policií ČR. Po provedení dechové zkoušky byla vykázána pozitivní hodnota 2,01 promile a při opakované dechové zkoušce přístroj vykázal hodnotu 2,1 promile. Žalobkyně odmítla lékařské vyšetření s odběrem krve, což žalovaný vyhodnotil jako účelové jednání směřující k nižší právní kvalifikaci. Žalobkyně se dostavila pod vlivem alkoholu do zaměstnání. Tvzení, že šla zařídit pouze svůj zástup, vyvrací skutečnost, že byla kontrolována přímo v místnosti svého pracoviště, v lékařském oděvu s připnutou vizitkou, na které bylo uvedeno její jméno, a přihlásila se do informačního systému WINMedicalc. Účelově se žalovanému jeví vysvětlení ohledně hledání zástupu také proto, že tak mohla učinit především telefonicky, případně nejezdít do svého zaměstnání vozidlem, když věděla, že je pod vlivem alkoholu. Žalovaný také přihlédl k tomu, že žalobkyně uváděla rozdílné informace o době a množství vypitého alkoholu, o příčinách způsobení dopravní nehody, o odmítnutí odběru krve, o přihlášení do informačního systému WINMedicalc či o snaze zatelefonovat nadřízenému. Žalobkyně navíc při příchodu policejní hlídky na své pracoviště celou situaci zlehčovala a pochybnost vzbuzuje také to, že v průběhu policejního vyšetřování nesdělila svou služební příslušnost k Armádě ČR. Nezodpovědné chování žalobkyně odráží její smysl pro dodržování pravidel a má ve výsledku vliv na její důvěryhodnost a může mít vliv na zajištění požadované ochrany utajovaných informací. Žalovaný po zhodnocení výše uvedeného již nemá v žalobkyni dostatečnou záruku, že bude s utajovanými informacemi nakládat odpovědně a svědomitě, dodržovat veškeré zákonem stanovené povinnosti a nedopustí se jejich zneužití.

34. Proti tomuto rozhodnutí I. stupně podala žalobkyně rozklad, ve kterém uvedla obdobné námitky, které jsou obsaženy v žalobě. O rozkladu rozhodl ředitel Národního bezpečnostního úřadu napadeným rozhodnutím. V tomto shrnul průběh řízení a zjištěné skutkové okolnosti a dospěl ke stejnému závěru, jako žalovaný. Jednání žalobkyně, kdy požívala alkohol, ačkoliv si byla vědoma, že má nastoupit noční službu v nemocnici, a poté řídila osobní automobil, kterým způsobila dopravní nehodu, naplňuje skutkovou podstatu bezpečnostního rizika dle §14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací. Toto jednání nelze omluvit ani tvrzením, že si jela pouze „osobně vyřídit zástup“, jelikož tak mohla učinit telefonicky a s dostatečným předstihem, popř. mohla k přepravě do nemocnice použít hromadnou dopravu, či taxislužbu. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně především neměla začít požívat alkohol, protože věděla, že má vykonávat lékařskou službu. Příčinou incidentů bylo krajně lehkomyšlné jednání žalobkyně, které svědčí o jejím nezodpovědném přístupu k dodržování základních povinností a nerespektování právních norem. Toto nepřístupné a iracionální chování může ovlivnit schopnost žalobkyně utajovat informace, jelikož obdobným způsobem se může zachovat i v oblasti utajovaných informací. Správnost závěru o bezpečnostní nespolehlivosti podporuje také skutečnost, že nejednala v souladu se zákoníkem práce, podle kterého nesmí vstupovat na pracoviště pod vlivem alkoholu (přičemž pracovištěm lékaře je nemocnice, v níž se žalobkyně pohybovala oblečená v lékařském oděvu s připnutou vizitkou). Ochrana utajovaných informací je velmi úzce spjata s nezbytnou osobní disciplínou spočívající mimo jiné v pečlivém a důsledném dodržování pravidel, které musí držitelé osvědčení bezpodmínečně respektovat. Vzhledem k chování žalobkyně se ředitel Národního bezpečnostního úřadu domnívá, že tato pravidla by mohla žalobkyně obcházet a neochraňovala by utajované informace s náležitou péčí. Ředitel Národního bezpečnostního úřadu vzal v úvahu, že se žalobkyně úmyslně uvedla do stavu opilosti, po způsobené nehodě bezprostředně nezastavila, odmítla

odběr krve po autonehodě, odlišně vypovídala o době a množství požitého alkoholu. Rovněž neopomenul, že se na svém pracovišti pohybovala pod vlivem alkoholu, přičemž Policii ČR byla kontrolována v době, kdy již měla sloužit noční směnu a byla oblečená v lékařském oděvu se svojí vizitkou. Vysvětlení žalobkyně, že se převlékla, jelikož byla nevhodně oblečená a cestou se umazala, nelze pokládat za věrohodné, protože pokud hodlala pouze vyřešit zástup za svoji osobu, mohla tak učinit v civilním oblečení. Hodnocena byla také skutečnost, že žalobkyně neinformovala Policii ČR o své příslušnosti k Armádě ČR. K námitce žalobkyně ředitel uvedl, že po shlédnutí relevantní části videozáznamu z kamery na předním skle policejního vozidla, zjistil, že žalobkyně mohla zastavit na volných parkovacích místech za místem dopravní nehody, vozidlo žalobkyně bylo blokováno vozidlem policie ČR.

Jednání před soudem

35. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobkyně s odkazem na žalobu zdůraznila, že na pracoviště se dostavila jen proto, aby si zajistila zástup. Nechtěla vykonávat pracovní činnost, ani tak neučinila. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

36. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).
37. Dle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací osvědčení fyzické osoby Úřad vydá fyzické osobě, která je bezpečnostně spolehlivá.
38. Dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací lze za bezpečnostní riziko také považovat chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace.
39. Dle § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4.
40. Předně soud považuje za nutné zdůraznit, že § 14 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací používá sousloví „lze považovat“, nikoliv „se považuje“. Zákon tedy předpokládá, že to bude žalovaný, kdo posoudí, zda určité jednání spadající pod některou ze situací předpokládaných v § 14 odst. 3 představuje bezpečnostní riziko. Žalovaný jakožto rozhodující správní orgán má v tomto směru prostor pro správní uvážení, což je důležité při určení rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí. Ke stejnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 7. 2018, č.j. 9 As 134/2017 – 42, který uvedl, že: „*Správní soudy nejsou povolány k tomu, aby související úvahy žalovaného nahrazovaly či doplňovaly, jejich role spočívá výlučně v posouzení, zda nedošlo k překročení*

mezi správním uvážení či jeho zneužití (viz § 78 odst. 1, větu druhou, s. ř. s.; k problematice přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení dále srovnej judikaturu NSS, především usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 35/2012 - 40, publ. pod č. 2736/2013 Sb. NSS). Obecné limity správního uvážení vyplývají z ústavního pořádku, především z principu rovnosti a zákazu diskriminace, konkrétní prostor, ve kterém se správní orgány mohou pohybovat, pak vymezují jednotlivé zákony. Správní uvážení ohledně naplnění pojmu bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací je relativně vázané, neboť jej lze sledovat jen u typových jednání vymezených pod jeho jednotlivými písmeny a zákon navíc v § 14 odst. 6 vymezuje kritéria, která je při tomto hodnocení nutné vzít v úvahu.“

41. Ve vztahu k § 14 odst. 3 zákona o utajovaných informacích Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č.j. 7 As 31/2011-101 uvedl: „Zde zákon reflektuje, že v realitě života mohou mít ty samé vzorce chování v různých případech velmi odlišné důsledky a že v takových případech by byl každý zákonný automatismus kontraproduktivní. Záleží vždy na kontextu, tedy na době, situaci, povaze jednajícího a mnoha dalších zákonem jen obtížně definovatelných okolnostech. Zákonodárce proto v citovaném ustanovení zcela záměrně užívá slova lze, jímž správnímu orgánu vymezuje prostor pro komplexní, všestrannou a do hloubky konkrétních okolností jednotlivého případu jdoucí úvahu o tom, zda v daném případě je bezpečnostní riziko skutku dáno, i když je splněna nutná vstupní podmínka, tedy naplnění některé konkrétní skutkové podstaty uvedené v písmenech a) až j) citovaného ustanovení. K tomu, podle jakých pravidel a na základě jakých kritérií má být správní úvaha vedena, je obsaženo vodítko v ust. § 14 odst. 6 zákona o utajovaných informacích. (...) Znamená to tedy, že úvaha podle ust. § 14 odst. 3 a 6 zákona o utajovaných informacích musí v první řadě vycházet z dostatečných skutkových zjištění o všech rozhodných znacích skutkové podstaty podle některého z písmen odst. 3 citovaného ustanovení a o všech rozhodných vodítcích vyplývajících z jeho odst. 6. Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko.“
42. Je vhodné předeslat, že z obsahu spisu vyplývá, že závěr o chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost žalobkyně byl učiněn z několika zjištění - požití alkoholu v době, kdy věděla, že má nastoupit noční službu v nemocnici, řízení automobilu pod vlivem alkoholu (při prvním měření jí bylo naměřeno více než 2 promile alkoholu v krvi), způsobení dopravní nehody, po které odmítla podstoupit lékařskou prohlídku s odběrem krve, rozdílné výpovědi týkající se doby a množství požitého alkoholu, skutečnost, že při nehodě žalobkyně sdělila, že míří na noční směnu do nemocnice, kde působí jako lékařka a kde byla následně policejní hlídkou zastížena převlečená do pracovního pláště. Tato skutková zjištění žalobkyně nezpochybňuje. Nesouhlasí s tím, že je zpochybňováno její tvrzení o tom, že na pracoviště se dostavila jen proto, aby si zajistila za svou osobu zástup a samotnou práci nevykonávala..
43. Žalobkyně v žalobě namítala, že pod vlivem alkoholu nenastoupila do zaměstnání, čemuž přisvědčila také Agentura vojenského zdravotnictví, když rozhodla o odložení věci. K tomuto soud konstatuje, že žalovaný nepřezkoumával a nehodnotil, zda jednání žalobkyně mohlo naplnit skutkovou podstatu přestupku. Žalovaný posuzoval samotné jednání žalobkyně z pohledu posouzení věrohodnosti její osoby a takové posouzení mu přísluší.. Skutečnost, že v jednání není možné sledovat naplnění skutkové podstaty přestupku, ještě neznamená, že shodné jednání nelze posoudit jako bezpečnostní riziko.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Agentura vojenského zdravotnictví dospěla k závěru, že žalobkyně nepočala vykonávat pracovní činnost a nemohla tak naplnit skutkovou podstatu přestupku. Ani žalovaný netvrdí, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost, ale zdůraznil, že porušila povinnosti vyplývající ze zákoníku práce, když se do zaměstnání dostavila po požití alkoholu. Žalovaný ve svém rozhodnutí zhodnotil rozpory ve výpovědi žalobkyně ve vztahu k jejímu převlečení a připojení k internímu systému v počítači a také hlášení policejní hlídky, která ji na pracoviště přišla kontrolovat. Vyjádřil pochybnost ohledně odůvodnění žalobkyně ve vztahu k jejímu převlečení, či nutnosti osobního řešení situace až v době, kdy jí započala směna. Závěry žalovaného, že uvedená zjištění mohou mít vliv na důvěryhodnost žalobkyně, přestože se nepodařilo prokázat, že započala vykonávat pracovní náplň a nemohlo být v tomto důsledku konstatováno, že by spáchala přestupek, mají oporu v obsahu spisového materiálu..

44. Žalobkyně namítala, že existenci či neexistenci jednání nemůže ani žalovaný vykládat jiným způsobem než další správní úřady a orgány činné v trestním řízení. Opačný přístup žalovaného v dané věci dle žalobkyně znamená, že je jí k tíži přičítán skutek, který se nestal. Tato námitka žalobkyně není důvodná. V daném případě se nejedná o jiný výklad jednání žalobkyně, pouze o posuzování jiných kritérií téhož jednání. Z pohledu trestního a přestupkového práva je nutné striktní zkoumání naplnění skutkové podstaty konkrétního trestného činu nebo přestupku a to v souladu se zásadami trestního/přestupkového práva, mezi které mimo jiné patří zásada *in dubio pro reo* nebo zásada materiální pravdy či nutnost prokázání subjektivní stránky. Z pohledu trestního práva může být vina vyslovena pouze na základě zjištěného skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně vykonávala činnost, hodnotil její vysvětlení k důvodům přítomnosti na pracovišti, které posoudil jak nevěrohodné s přihlédnutím k tomu, že se žalobkyně převlékla, připojila na počítači a v době kontroly policií neměla zástup zajištěn, ačkoliv jí směna již začala. Základním důvodem pro vydání rozhodnutí bylo zjištění, že žalobkyně požíla alkohol, ačkoliv věděla, že má nastoupit do zaměstnání, řídila pod vlivem alkoholu auto, měla dopravní nehodu a vstoupila na pracoviště pod vlivem alkoholu. Přestupkem mělo být jednání spočívající v tom, že žalobkyně nastoupila do zaměstnání a vykonávala či hodlala vykonávat činnost. To je však skutkově odlišná situace, kdy je hodnoceno vysvětlení žalobkyně ohledně přítomnosti žalobkyně na pracovišti.
45. Žalovaný z pohledu zákona o ochraně utajovaných informací posuzuje jednání žalobkyně a skutková zjištění jiným měřítkem, kdy k vyhodnocení bezpečnostního rizika postačí právě zjištění důvodné pochybnosti o bezpečnostní spolehlivosti žalobkyně, postačí podezření z existence bezpečnostních rizik. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2009, č.j. 5 As 44/2006-74 také uvedl, že: „*Pojem „riziko“ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody, ohrožení. Pojem bezpečnostního rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuelní možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik.*“ Žalobkyni tedy není přičítán k tíži skutek, který se nestal. K jednání, které je popsáno v napadeném rozhodnutí ve vztahu k přítomnosti žalobkyně na pracovišti, došlo. Skutek se stal, pouze dle správních orgánů nenaplnil znaky přestupku, což nevylučuje závěr, že tentýž skutek vyvolal podezření z existence bezpečnostních rizik. Jak žalovaný ve svém vyjádření správně uvedl, není bezpečnostní řízení ovládáno zásadou *in dubio pro reo*, ale naopak je postaveno na principu vyloučení

pochybností o bezpečnostní spolehlivosti účastníka řízení, proto pro závěr o nespolehlivosti postačí již samotné podezření z existence bezpečnostního rizika..

46. Žalobkyně dále uvedla, že kritériem pro rozhodnutí žalovaného byl souhrn jednotlivých jednání žalobkyně. Tento souhrn trpí dle žalobkyně zásadní vadou, protože zahrnuje skutek, který se nestal, z toho důvodu je rozhodnutí nezákonné. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č.j. 7 As 49/2013-28 uvádí, že souhrn jednotlivých jednání zmíněný v rozhodnutí žalovaného nemůže obstát právě z toho důvodu, že minimálně jedno z citovaných jednání, která jsou žalobkyni kladena za vinu, se nestalo.
47. K tomu soud uvádí, že z odůvodnění obou rozhodnutí vyplývá, že skutečně byl hodnocen souhrn jednání žalobkyně, a to zejména zjištění o požití alkoholu v době, kdy žalobkyně věděla, že má nastoupit noční službu v nemocnici, řízení automobilu pod vlivem alkoholu (při prvním měření jí bylo naměřeno více než 2 promile alkoholu v krvi), způsobení dopravní nehody, odmítnutí podstoupit lékařskou prohlídku s odběrem krve, rozdílné výpovědi týkající se doby a množství požitého alkoholu Tyto skutečnosti žalobkyně nijak nezpochybňuje. I kdyby bylo akceptováno stanovisko žalobkyně, že na pracovišti byla jen proto, aby si zajistila zástup či tvrzení, že z místa nehody neujela, souhrn výše uvedených skutečností postačují pro závěr o tom, že se žalobkyně dopustila souhrnu jednání, které lze hodnotit jako bezpečnostní riziko.
48. V napadeném rozhodnutí ředitel NBÚ jasně uvádí, že bezpečnostní riziko je spatřováno především v nezodpovědném chování žalobkyně po požití alkoholu, které označil ve svém souhrnu za nebezpečné. Žalobkyně požíla alkohol, ačkoliv věděla, že bude vykonávat službu lékaře, pod vlivem alkoholu řídila automobil, s nímž způsobila dopravní nehodu
49. Dle žalobkyně úvahu o tom, zda je pravděpodobné, že zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna, nelze opřít o skutková zjištění vyplývající z rozhodnutí jiných orgánů veřejné správy. Soud shledal námitku žalobkyně za nerelevantní. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si obstaral veškeré potřebné dokumenty k tomu, aby mohl vytvořit závěr o tom, jaký skutek se stal, jak probíhalo správní řízení, které se skutku týkalo, jak vypovídala žalobkyně a další dotčené osoby bezprostředně po skutku. Dokazování v dotčeném případě bylo dle soudu provedeno v dostatečném rozsahu a použité důkazy tvoří řádný podklad pro závěry napadeného rozhodnutí i rozhodnutí I.stupně. Žalovaný nebyl u skutku přítomen, ani nevedl řízení o přestupku, nemá možnost jinak získat informace, než z vyžádaného spisového materiálu a výsledku žalobkyně (nikdo jiný na místě nehody nebyl). Jak soud již uvedl výše, posuzuje žalovaný existenci bezpečnostního rizika samostatně bez ohledu na závěry správních orgánů, jelikož je bezpečnostní řízení ovládáno jinými zásadami a posuzuje jiná kritéria, než například v přestupkovém řízení. Je ale absurdní tvrdit, že žalovaný se nemůže opřít o skutková zjištění jiných orgánů, jelikož by sám žalovaný nemohl s ohledem na časový odstup od doby, kdy se skutek stal, relevantní skutkový zjištění zjistit.
50. Žalobkyně namítala, že žalovaný porušil svou povinnost při hodnocení důkazů, kdy nehodnotil každý důkaz samostatně a následně v jejich souhrnu, neposuzoval důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně, nehodnotil věrohodnost tvrzení podaných v neprospěch žalobkyně, a nedostal své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný neprovéřoval, zda se za sebe žalobkyně pokusila sjednat zástup v zaměstnání. V opačném případě by zjistil, že se žalobkyně po 19 hod opakovaně pokoušela kontaktovat

J. F. Soud s odkazem na výše uvedené opakuje, že dokazování v dané věci považuje za dostatečné. Bylo prokázáno, že žalobkyně požila alkohol v době, kdy věděla, že musí vykonávat službu lékaře, řídila automobil pod vlivem alkoholu, způsobila dopravní nehodu, pohybovala se na pracovišti pod vlivem alkoholu převlečená do pracovního oděvu i s vizitkou. Tento skutkový děj žalobkyně žádným relevantním způsobem nezpochybnila, pouze se jednotlivé aspekty skutkového děje pokoušela odůvodnit. Ani zjištění, že se žalobkyně pokoušela kontaktovat J. F. by na skutkovém stavu nic zásadního nezměnilo. Také ředitel Národního bezpečnostního úřadu se k této námitce vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl, že bylo povinností žalobkyně sjednat za sebe zástup z domova, kdy věděla, že po konzumaci alkoholu je neschopná práce, nikoliv až v průběhu směny. Nadto jak bylo již výše uvedeno, bezpečnostní riziko by bylo shledáno i v případě, že by se žalobkyně na pracovišti pod vlivem alkoholu nepohybovala.

51. Závěry ředitele Národního bezpečnostního úřadu v napadeném rozhodnutí s ohledem na výše uvedené ob stojí. Soud souhlasí s tvrzením, že pokud žalobkyně požila alkohol, přestože věděla, že bude vykonávat lékařskou službu, a po požití alkoholu řídila vozidlo, kterým způsobila dopravní nehodu, je toto jednání samo o sobě způsobilé k závěru o existenci bezpečnostního rizika. Tento závěr je nadto podpořen skutečností, že se nejednalo o zbytkový alkohol, rozporuplností výpovědí žalobkyně o množství alkoholu, odmítnutím odběru krve, pohybem na pracovišti pod vlivem alkoholu v pracovním oděvu, přihlášením se do systému v nemocnici, i přístupem s jakým jednala s policisty na pracovišti. V napadeném rozhodnutí se ředitel Úřadu dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem a správní uvážení nevybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.
52. Soud neshledal důvody pro doplnění dokazování, když, jak bylo výše uvedeno, skutková zjištění, která žalobkyně nijak nezpochybňovala, sama o sobě postačovala pro závěr o nevěrohodnosti žalobkyně.
53. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. února 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu